

ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ W. VON OESTÉREN

Η ΦΟΝΙΣΣΑ

"Ολοι στη μισρή πόλι είξεραν την μεγάλη άγάπη που έτρεφε ο Βρόντ για την "Ινζ, τη μισρή του γυναικούλα, γι' αυτό ζανσις δέν άπορήσε όταν είδαν την άπειρη οδώνη που του προκάλεσε ο θάνατός της. "Υστερ' άπ' το μεγάλο αυτό δυστύχημα άρχισε να ζή μόνος κι' άποτραβηγμένος άπ' όλους και δέν τον ένοιαζε ούτε για το σπίτι του, ούτε για το μαγαζί του. "Ένας βλάλληλος του τουβζλεψε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό και αυτός ούτε ζάν τον έμηνυσε άλλ' εξακολούθησε να ζή την ίδια άπομονωμένη ζωή. Τότε κάποιος άπό τους φίλους του παρεκάλεσε μιá παλιά φίλη της πεθαμένης "Ινζ, την δεσποινίδα "Άννα, να πάη να μείνη μαζί του και νά τον περιποιείται στη νομασία του.

Η "Άννα ήτανε ένα πιστό και τίμιο κορίτσι, που δέν άφησε την άφορητη γυναίκα του ούτε μιá στιγμή μονάχη, αλλά την περιποιήθηκε ως την τελευταία της στιγμή.

Τόσο δέ φροντίζε τώρα και γι' αυτό, που σιγά, σιγά τον έβλεπε να ξεζάνη τον λόγο του και ν' άρξηση να κοιτάξη τη δουλειά του, το σπίτι του και προ πάντος τον έαυτό του, που τόσο πολύ τον είχε παραμελήσει. Μιά μέρα όμως η "Άννα του είπε : «Κόρις Βρόντ, τώρα που γίνεσαι καλά και είσθε πάλι σε θέση νά ζήσετε μονάχος σας, ποίπει νά σας αφήσω. Χαίρετε!»

Αυτός της έβιασε τó χέρι της και άφουδ τó φίλησε της είπε με τρεμολιαστή φωνή : «"Άννα, σάς ευχαριστώ πολύ!» Τό βλέμμα του όμως που την κοιτούσε βαθείά στά μάτια της, σάν νάθελε νά δη μέσα σ' αυτά την ψυχή της, της έλεγε πολύ περισσότερο άπ' τά λόγια. Αυτή όμως έγινε καταζώνζινη, τράβηξε σιγά τó χέρι της άπ' τά χέρια του και του είπε : «"Ο,τι έξαμα τó έξαμα για χόρι της πεθαμένης" τώρα πρέπει νά σας άποχωρήσω!» Έκείνος της ξανάπιασε τó χέρι και κοιτώντας τó σιχατά της είπε : «Μείνετε "Άννα, αν όχι για μένα, χόρι της πεθαμένης φίλης σας. "Οχι : δέν μένετε : γιατί : άφου είσθε είστε ή αιτία που έβγαυα και πάλι καλά ;» Αυτή όμως του άπάντησε : «Ναι, σ' έναν άφορητό ή γυναίκα είναι ή αδελφή του, σ' έναν άψηθ όμως μόνο ή γυναίκα του ήμπορεί νά είναι!» Αυτός κατέβασε λυπημένος τó κεφάλι του και την άφησε νά φύγη. Σ' ένα μήνα όμως πήγε μιá μέρα στό φτωχικό της σπίτι και της είπε : «"Άννα, δέν μπορώ πιά νά ζήσω χωρίς σάς ! Θά ξαναπροσπαρήσω και θά γίνω όπως ήρωνα μετά τó θάνατο της "Ινζ, πριν έλθετε σεις σπίτι μου!» Αυτή κοκκίνισε, τά μάτια της γεμίσανε δάκρυα κι' έβιασε σέ μιá πολυθήνα.

Αυτό τούδωσε θήρος και άγγιλιάζοντάς την της έδωσε ένα φιλή στό χέλι. Κι' όταν ύστερα άπό μιá ώρα έτοιμάστηκε να φύγη της είπε : «Τώρα πού έβρο πως ν' αγαπάς κ' έσύ και θά γίνης μιá μέρα δική μου, τώρα μπορώ νά ζήσω και νά εργασθώ χωρίς νά ξαναπροσπαρήσω. Μόλις δέ θά κλειθή ένας χόνος άπ' τó θάνατο της γυναίκας μου θάλλωθς σπίτι μου και θά γίνης γλυκειά μου γυναικούλα. Πες μου όμως άπό πότε ν' αγαπάς ;» Η "Άννα κατέβασε ντροπαλή τó κεφάλι της και άφου διάστατε λιγάκι του είπε, με κλαυρώση φωνή : «Άπό τότε που σ' άγνωρίζω!»

Τρολόντας σπίτι του σκεπτόταν την "Άννα, που τον αγαπούσε τόσο χόνια, ήτανε ή καλύτερη και ή πιο πιστή φίλη της γυναίκας του, τον έβλεπε κάθε μέρα κι' όμως φώναζε βαθείά μέσα στην καρδιά της την άγάπη της γι' αυτόν, χωρίς νά την φανερώση σέ κανέναν. Και θά σιωπούσε άκόμα αν δέν πέθαινε ή γυναίκα του. Η έξομολόγησε αυτή τον σκεπτούσε πολύ!

Ένας χόνος και ένας μήνας πέρασε, άπ' την ημέρα του θανάτου της "Ινζ... Τότε ή "Άννα έγινε ή δεύτερη γυναίκα του Βρόντ.

Κανένας δέν βρέθηκε στη μισρή πόλι που νά μνη ευχαριστήθη άπ' αυτή την είδη. "Ολοι λέγανε : «Έκαμε πολύ καλά που την παντρεύτηκε, της χάρισσε τόσο ευγνωμοσύνη κι' αυτήν μόνο έπρεπε νά πάρη!» Οι δέ φίλοι κ' ή γείτονές του πάλι λέγανε : «Αυτό δέν είναι δεύτερος γάμος, είναι σάν νά βόηξε πάλι τη πρώτη του γυναίκα!»—Κ' έτσι περνούσε ήσυχα ο καιρός και ζούσαν οι δύο τους μιá ζωή άσυννείκηστη και γεμάτη ευτυχία.

Αυστοχός όμως σ' αυτόν τον κόσμο ή ευτυχία δέν είναι αιώνια. "Υστερα άπό τέσσερα χόνια και δύο μήνες ή "Άννα άρρώστησε βαθείά. Και ο γιατρός έλεγε σ' έναν γείτονα, ζωνδώντας τó κεφάλι του : «Περίεργο, ή ίδια άρρώστεια που είχε και ή πεθαμένη!»

Αυτό τó κατάλαβε και ο Βρόντ. Νύχτα και μέρα καθότανε δίπλα στό κρεβάτι της άρρώστης "Άννας, άπεληπιμένος. Η άρρώστη, άναμμένη άπ' τόν πυρετό και με κλειστά μάτια πάλεψε με τó χόρι. Κάθε τόσο άνοιγε τά μάτια της και κοιτάζε φορημένη γύρω της. «Ένα μεγάλο μυστικό τραννοσε τή ψυχή της και στά παραλήρημά της άνάφευε συχνά τó όνομα της "Ινζ. "Ο Βρόντ προσπαθούσε νά την παρηγορήσει με λόγια γεμάτα άγάπη και παρηγοριά και δέν ήξερε αν αυτή τόν άκούγε και άνοιγеше τά χόδια του. Μόνο μιá νύχτα είχε στό μυαλό του, πως νά σώση την άρρωστην του! Κάθε λίγο της έλεγε : «"Άννα, δέν ν' γνωρίζεις ; "Άννα, με φωνάζεις ! "Άννούλα μου, θέλεις τίποτε ; Αυτή όμως τόν κοιτάζε

γλυκά με τά μεγάλα, δολοφονικά της μάτια και δέν άπάντησε...

Μιά νύχτα άποκοιμήθηκε κοντά της και του φάνηκε σάν νά όνειρεύτηκε. Και βέβαια όνειρεύτανε. Γιατί αν ήτανε έπιλητός, θ' άνοιγеше τά χόδια του που άρχισε νά του μιλάη σιγά : «Αν θέλω νά πεθάνω χωρίς νά μάθης τó μυστικό μου, πού τόσο χόνια τη συνείδησι μου βασανίζει. Όταν ή "Ινζ ήτανε άρρώστη, όπως έγω τώρα, και καθόμωνα δίπλα στό κρεβάτι της, όπως έσύ τώρα, της τó είπα. Ναι, της είπα ότι σ' αγαπώ και ν' αγαπάς και θύσθω, προμείνεις τόν θάνατο της για νά γίνω δική σου. "Ημωνα βέβαιη πως θά πεθάνη πιο γρήγορα μ' αυτά

μου τά λόγια και τó όνειρό μου θά πραγματοποιήθη, γιατί σ' αγαπούσα μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς μου, άπό τότε που σε είχα γνωρίσει. Και όπως τó έπεριμένα, έτσι κ' έγινε, τά λόγια αυτά την σκοτώσανε άμείσως. Και τώρα κ' εκδιζείται πέρνοντάς με κοντά της. "Αλλά μου χάρισε τέσσερα χόνια πραγματική ευτυχία, γι' αυτό πεθάνω ευχαριστημένη. Συγχώρεσε με, ή άπειρη και σένα άγάπη μου μ' έκαμε νά γίνω δολοφόνος ! "Ο Βρόντ σηκώθηκε τρομαγμένος, χόθος έθουσε έστρες άπ' τó μιστό του.

Με άγρια και οδύνηοιχα μάτια κοιτάζε την "Άννα, που με κλειστά βλέφαρα ήτανε ξαπλωμένη στό κρεβάτι της και άνέπνευσε ήσυχά. Ένα χαμόγελο γεμάτο ευχαριστήση άνήθε στο όραό της ήλι της. Ναι, όνειρεύτηκε, γιατί όμως είδε ένα τέτοιο όνειρο; Τά λόγια που άκουσε εΐτανε πραγματικά, δέν είχε πη ή "Άννα, ή τó είχε άκούσει σ' όνειρό του; Νόμιζε πως θά τραλλισή κι' άρχισε νά τρέμη ολόκληρος άπ' τó φοβο του. Μονάχη ένα πράγμα σκεπτότανε. Δέν έπρεπε νά μείνη μόνος μ' αυτή τη γυναίκα ! Γιατί θά τόν έβιανε τρέλλα και θά τόν άναγίαιζε νά κίνη έγγλημα.

Όταν έπληνε υτράλιες νά φωνάξη για νά τού φέρονε τó κλειδί, που είχε πετάξει ο ίδιος στην αλλη. "Όταν άνοήτορα άνοιξε, ο γιατρός είχε έλθει και ήτανε στό δωμάτιο της "Άννας. Πήρε τόν Βρόντ κατά μέρος και του είπε : «Βρίστω μεγάλη βελτίωση στην άρρώστεια της. Πιστεύω σέ λίγες μέρες νά γίνη εντελώς καλά». Τά λόγια αυτά τού γιατρού ήτανε σάν ένα δάκρυμα στην καρδιά του. Γιατί τόσο βεβαιώθηκε καλά, ότι δέν ήτανε τρέλλος τή νύχτα και δέν όνειρεύτηκε ! "Ο γιατρός άπόρησε και δέν μπορούσε νά καταλάβη, γιατί ο Βρόντ δέν χάριζε καθόλου άφου τόν έβεβαίωσε ότι ή γυναίκα του θά γίνη γλήγορα καλά. "Ο Βρόντ έροίξε μιá ματιά στη δεύτερη του γυναίκα. Η "Άννα κοιπούτανε ήσυχά και ευχαριστημένη. Την έμισούσε τόσο ! Εΐταν ή φόνισσα της γυναίκας του ! Βγήκε έξω μαζί με τó γιατρό. "Όταν ξαναγύρισε έπιγες κ' έσχυψε στη γυναίκα του που κοιμόταν άκόμη. Ένας προβολισμός άκούστηκε, ένα κομμάτι μολυβιού πήξε σέ μιá καρδιά της όποιος στικώθησε τόν χυλό του πάντα...

Γιατί σκόπησε την "Άννα, τη δεύτερη γυναίκα του, —ό Βρόντ ποτέ του δέν τó κατάλαβε.

Μετάφρ. Ν. Κράλλη

Μιά νύχτα άποκοιμήθηκε κοντά της.

Την κο τούσε βελθείά στό μάτι της...